HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI MỘT

DU THẢN CHI ĐẠI CHIẾN ĐINH XUÂN THU

A Tử bản tính hiếu động. Nàng chỉ ở nơi hẻo lánh trong chốn thâm sơn, tập luyện võ công được vài tháng đã thấy khó chịu và bắt Du Thản Chi đưa đi nay đây mai đó. Bao nhiêu công phu của A Tử hiểu biết thì Du Thản Chi đã học được đến tám chín phần. Gã không giữ nàng được lâu hơn nữa, đành phải đưa ra ngoài.

Hai người đi đến một toà cổ miếu. Bỗng nghe hai gã đệ tử Cái Bang nói chuyện với nhau về việc Cái Bang chọn người lập làm bang chúa trên núi Phục Ngưu trong một ngày sắp tới. A Tử nghe lỏm được rất đỗi mừng thầm. Lập tức nàng ra tay kiềm chế hai tên đệ tử Cái Bang, bức chúng phải nói thật. Chúng tiết lộ là Kiều Phong bị bức bách phải bỏ ngôi bang chúa. Hai vị trưởng lão Truyền Công và Chấp Pháp cũng kế tiếp nhau qua đời. Cái Bang ở một tình trạng như rắn không đầu, lâm vào bước đường suy vi. Các vị trưởng lão đứng trước tình thế này phải định kỳ lựa chọn một người bang chúa, chẳng lẽ để một bang lớn nhất thiên hạ bị tan rã.

A Tử cùng Tiêu Phong ở với nhau lâu ngày. Hơn nữa lúc nàng dưỡng thương, Tiêu Phong sớm tối kề cận đã kể cho nàng hay những chuyện cũ trên chốn giang hồ. Vì thế mà A Tử am hiểu rất kỹ về những lề lối cầm quyền Cái Bang. Nàng biết rằng muốn lên địa vị bang chúa thì trước hết phải là một đệ tử Cái Bang, nên nàng cưỡng bách hai tên đệ tử năm túi này thu nàng và Du Thản Chi vào bang. Hai gã cũng là người có khí phách, thấy A Tử cưỡng bách một cách vô lý, chúng không chịu khuất phục. Nhưng A Tử dùng đủ hình phạt thâm độc của phái Tinh Tú khiến chúng không chịu nổi. Lúc chúng chỉ còn thoi thóp thở, đành ưng lời xin cho A Tử và Du Thản Chi gia nhập Cái Bang.

Đúng kỳ hẹn, A Tử cùng Du Thản Chi đến núi Phục Ngưu. Lúc này võ công Du Thản Chi đã đến mực phi thường, bọn Tống trưởng lão, Huỳnh trưởng lão, Trần trưởng lão bì thế nào được. Mới tiếp chiến vài hiệp, Du Thản Chi đã đánh bại quần hùng một cách dễ dàng và lên tiếp nhận chức bang chúa Cái Bang.

Bang chúng Cái Bang thấy võ công y cao thâm không biết đến đâu mà lường thì ai cũng vui mừng kính phục và cho là được một vị bang chúa có triển vọng chấn hưng cho bổn bang ngày thêm hưng thịnh.

Trong Cái Bang có một nhân vật túc trí đa mưu tên gọi Thập Phương Tú Tài Toàn Quan Thanh. Hắn là một đà chúa tám túi, trông nom phân đà Đại Trí. Một tay hắn vận trù kế hoạch mà đã khiến được bang chúng Cái Bang bội phản Tiêu Phong. Sau họ tìm đủ bằng chứng xác thực Tiêu Phong là người nước Liêu thì Cái Bang phản ông không phải là chuyện sai lầm. Nhưng ngày hắn đứng ra xách động bang chúng, bắt luôn cả Truyền Công và Chấp Pháp trưởng lão nên bị mọi người oán ghét. Huống chi trong thâm tâm quần chúng Cái Bang vẫn nghĩ tới ơn đức của Tiêu Phong.

Sau đó bọn Tống trưởng lão và Ngô trưởng lão liền mượn thế cất chức đà chúa phân đà Đại Trí của Toàn Quan Thanh và giáng luôn ba cấp, chỉ còn đứng vào hàng đệ tử năm túi.

Du Thản Chi lên nhậm chức bang chúa rồi, Toàn Quan Thanh chụp lấy cơ hội này cấu kết với A Tử, nghĩ những cách tiêu sầu giải muộn cho nàng. Sau hắn đưa ra đề nghị tranh đoạt ngôi võ lâm minh chủ ở Trung Nguyên với phái Thiếu Lâm để cho Vương Tinh Thiên trở thành võ lâm đệ nhất nhân trong thiên hạ.

A Tử vốn hiếu thắng, tuy mắt đui mù vẫn không thay đổi tính nết. Toàn Quan Thanh đưa ra đề nghị này rất hợp ý nàng.

Du Thản Chi thì võ lâm minh chủ hay gì gì nữa gã cũng không màng, nhưng A Tử nói sao thì gã làm vậy. Thế rồi Toàn Quan Thanh trù tính kế hoạch cực kỳ thận trọng, hắn cho đưa thiếp đi mời các vị anh hùng thiên hạ khắp nơi đồng thời đến tụ tập tại chùa Thiếu Lâm vào ngày rằm tháng sáu. Vậy kẻ nắm then chốt trong vụ Thiếu Lâm cùng Cái Bang tranh đoạt minh chủ chính là Toàn Quan Thanh.

Lúc bang chúng Cái Bang kéo đến núi Thiếu Thất, Toàn Quan Thanh đã được thăng bốn cấp lên chức trưởng lão chín túi thật là một sự bất ngờ cho hắn.

Toàn Quan Thanh thấy bọn thuộc hạ phái Tinh Tú tụ tập cả ở đầu núi đã biết trước rằng thế nào Đinh Xuân Thu cùng A Tử cũng xảy cuộc khiêu chiến, hắn liền nghĩ kế cho Du Thản Chi.

Đinh Xuân Thu vừa mở miệng nói lập tức gã tiến ra động thủ để tránh cho A Tử khỏi lâm vào tình trạng khó xử.

Du Thản Chi cùng Đinh Xuân Thu hai người động thủ. Đinh Xuân Thu biết đối phương là tay lợi hại nên vừa keo đầu lão đã thi triển "Hủ thi độc" là một trong những môn âm độc nhất của phái Tinh Tú. Muốn thi triển công phu này thì mỗi chiêu phải hy sinh một tên đệ tử. Bất luận đối phương né tránh hay đỡ gạt đều khó lòng thoát khỏi kịch độc. Dù là bậc võ công cao minh đến đâu cũng không có cách nào tránh được trừ phi thi triển khinh công tuyệt đỉnh nhảy lùi ra xa ngoài mười trượng mới mong khỏi bị chất độc nhiễm vào mình. Và như vậy thì lúc đối phương ra chiêu phải lập tức chạy trốn ngay mới kịp. Nhưng như thế thì cuộc đấu không còn lý do để tồn tại nữa.

Đinh Xuân Thu không ngờ Du Thản Chi đã được A Tử chỉ bảo công phu này, đành tiếp tục hy sinh tính mạng đệ tử Cái Bang để chống lại.

Hai người mỗi khi liệng ra một tên đệ tử xong, lập tức lùi lại ba bước, rồi lại liệng tên khác ra...

Những tiếng "binh binh" vang lên không ngớt. Chỉ trong khoảnh khắc hai bên đã liệng ra mỗi bên chín tên và mười tám xác chết nằm lăn dưới đất, sắc mặt xanh lè trông gớm khiếp và thê thảm vô cùng.

Bọn đệ tử phái Tinh Tú cực kỳ kinh hãi, tranh nhau chen chúc lùi vào một bên, chỉ sợ sư phụ tóm được. miệng chúng vẫn không ngớt ca tụng công đức, nhưng nói run run, lời ca tụng đã nhạt phèo nào phải vui vẻ gì mà cổ vũ.

Quần hùng Cái Bang thấy bang chúa đột nhiên thi triển môn võ công âm độc, tuy là ở trong trường hợp bất đắc dĩ, nhưng họ cũng cực kỳ khó chịu, nghĩ thầm:

- Bản bang xưa nay hướng về hành vi lấy nhân nghĩa làm gốc, thế mà sao bang chúa đứng trước quần hùng thiên hạ lại thi thố môn võ công đê hèn tàn ác này? Như vậy chẳng hoá ra làm nhơ danh tiên tổ và cũng là đồng loại phái Tinh Tú ư?

Có người lại nghĩ rằng:

- Giả tỷ cựu bang chúa Kiều Phong thì ông ta quyết dùng chính đạo chống chọi với tà thuật của Tinh Tú lão quái.

Đinh Xuân Thu liệng ra liên tiếp chín tên đệ tử và lùi lại đã đến ba trượng.

Du Thản Chi cũng lùi lại ba trượng, thế là hai bên cách nhau tới sáu trượng.

Đinh Xuân Thu xoay lại toan túm lấy tên thứ mười, nhưng tay lại chụp vào chỗ không. Lão quay đầu nhìn lại thì thấy bọn đệ tử mình đã tránh xa.

Bỗng nghe đánh "véo" một tiếng.

Du Thản Chi đã liệng người thứ mười tới.

Thế là Đinh Xuân Thu tự đào lỗ để chôn mình. Trong lòng hắn vừa kinh hãi vừa tức giận. Gặp tình thế cấp bách hắn tung mình nhảy lùi vào giữa đám đông.

Bọn đệ tử Cái Bang nhảy xổ lại. Bọn đệ tử phái Tinh Tú muốn bỏ trốn cũng không kịp nữa.Bảy tám gã la làng vì bị xác chết liệng trúng. Xác chết này độc địa vô cùng. Nó vừa động vào, bảy tám người này lập tức mặt đen xạm lại, nằm lăn dưới đất, dẫy đành đạch mấy cái rồi chết ngay lập tức.

A Tử cười ha hả ra chiều đắc ý, nói:

- Đinh Xuân Thu! Vương bang chúa là hộ pháp của chưởng môn nhân phái Tinh Tú. Ngươi hãy hạ y đi rồi sẽ cùng ta là chưởng môn nhân động thủ cũng chưa muộn. Bây giờ tình trạng thế nào đây? Ngươi thua hay là ngươi được?

Đinh Xuân Thu vừa căm giận vừa buồn bã, vì sự thất bại này thực không phải do công phu kém cỏi gây ra. Cứ coi cách Vương Tinh Thiên liệng xác chết thì gã tuy mạnh, nhưng mấy lần đều dùng một thủ pháp giống nhau, không có chi là biến ảo tài tình. Như vậy đủ tỏ gã chỉ học được chút ít công phu nông cạn của bản môn do A Tử truyền cho mà thôi. Hắn thấy mình bị thua oan, tức mình lẩm bẩm:

- Sở dĩ ta thua đòn này là vì bọn môn hạ phái Tinh Tú khiếp đảm sợ chết, không được gan dạ như bọn đệ tử Cái Bang. Đằng mình chúng rút lui để tránh ra xa, còn bên kia quần hùng Cái Bang khẳng khái tuân theo nghĩa cả, lúc lâm nguy cũng không trốn tránh. Lão nghĩ một lúc dường như tìm ra một kế gì, liền ngửa mặt lên trời cười ha hả.

A Tử chau mày nói:

- Ngươi cười ư? Thế mà ngươi còn cười được thì thật là tuồng vô sỉ. Ta nghĩ rằng ngươi không còn có chi đáng cười nữa.

Đinh Xuân Thu vẫn tiếp tục cười hoài.

Đột nhiên, tiếng gió nổi lên ầm ầm. Tám chín tên đệ tử phái Tinh Tú bị hắn nắm lấy liệng về phía Du Thản Chi như nỏ liên châu.

Du Thản Chi không biết xử chiêu "Liên châu hủ thi độc". Gã chỉ nắm được ba tên đệ tử Cái Bang liệng ra. Đến chiêu thứ tư thì không kịp đón đỡ.

Trước tình thế cấp bách. Gã nhảy vọt lên không tránh được "thi độc" do Đinh Xuân Thu liệng tới, chứ không chịu chạy lùi về phía sau và như vậy tức là gã chưa thua chiêu này.

Đinh Xuân Thu chỉ mong gã né tránh rồi hắn giơ tay trái ra phía trước ngực mình vẫy một cái.
Bỗng nghe A Tử rú lên một tiếng kinh hoảng rồi nhào người về phía Đinh Xuân Thu. Những người bàng quan thấy vậy ai cũng cả kinh thất sắc.

Nên biết rằng những tay võ công cao cường dù công phu "Cầm long công", "Không hạc công" có cao thâm đến đâu thì cũng chỉ bắt được địch nhân, hoặc đoạt được đao kiếm trong khoảng cách nhau nhiều lắm là bốn, năm thước. Những tay cao thủ tuyệt đỉnh có dùng "Vô hình thần quyền" đả thương đối phương cũng không thể vận nội lực phóng tới người cách xa ngoài hai trượng được.

Lúc này Đinh Xuân Thu đứng cách A Tử có đến bảy, tám trượng, thế mà hắn vẩy tay một cái đã hất tung được A Tử dời khỏi lưng ngựa rồi hút về bắt lấy. Vậy thì võ công hắn cao không biết đến đâu mà lường.

Quần hùng đứng bàng quan thiếu gì tay cao thủ, nhưng coi cái vẫy tay của Đinh Xuân Thu thì ai cũng tự cảm thấy mình hãi còn kém hắn xa lắm. Người nào không kinh hãi cũng phải khâm phục.

Quần hùng có hiểu đâu rằng Đinh Xuân Thu mà bắt được A Tử thiệt ra không phải hắn trông cậy vào nội lực của mình mà đã dựa vào một trong ba thứ bảo bối của phái Tinh Tú tên là "Nhu ty sách".

"Nhu ty sách" này chế bằng thứ tơ của một loại tằm sống trên tuyết gần bờ bể Tinh Tú. Giống tuyết tằm nhỏ hơn băng tằm và không có chất độc. Nó nhả ra một thứ tơ dai, bền khác thường. Chỉ một sợi cũng khó lòng dứt đứt. Có điều tuyết tằm không biết kéo kén và nhả tơ rất ít. Ai may thì gặp chứ không thể tìm mà được.

Ngày nọ, A Tử đã dùng một thứ lưới cá trong suốt để bắt Lăng Thiên Lý đến, y xấu hổ tự vẫn mà chết. Cái lưới đó cũng có pha chút ít tơ tuyết tằm.

Sợi dây "Nhu ty sách" này của Đinh Xuân Thu toàn thể bằng tơ tuyết tằm. Thứ tơ này rất nhỏ mà sáng vô hình, dưới ánh sáng mặt trời khó có người nhìn thấy được.

Lúc Đinh Xuân Thu liệng chín tên đồ đệ ra thì đồng thời hắn vung "Nhu ty sách" về phía A Tử. Chín độc thi kia liệng ra là cốt để bắt buộc Du Thản Chi phải tránh không che chở cho A Tử được và đó cũng là cách làm cho người ngoài rối mắt, ai cũng chỉ chăm chú để ý nhìn vào gã, nên không phát giác hắn quăng "Nhu ty sách" bắt A Tử.

Khi A Tử phát giác ra người nàng vướng vào "Nhu ty sách" rồi liền bị Đinh Xuân Thu giật đi ngay.

Tuy nói Đinh Xuân Thu bắt được A Tử là nhờ ở bảo bối. Nhưng một sợi "Nhu ty sách" nhỏ không trông thấy mà liệng ra tới bảy, tám trượng và không để quần hùng quần

hùng phát giác thì chiêu thức này và công lực ấy cũng không phải hạng cao thủ bình thường có thể làm được.

Đinh Xuân Thu tay trái nắm lấy lưng A Tử, rồi tiện đà điểm huyệt nàng luôn, đồng thời sợi "Nhu ty sách" đã rút vào trong tay áo rồi.

Liệng thây, quăng dây, vẩy tay, bắt người bấy nhiêu động tác chỉ trong một tiếng cười ha hả là xong. Lão bắt xong A Tử rồi mà tiếng cười chưa dứt.

Du Thản Chi người còn lơ lửng trên không đã thấy A Tử bị bắt thì kinh hãi vô cùng. Gã nhảy về phía trước thì sáu xác chết đã lướt qua dưới chân gã rồi.

Gã vừa đáp chân xuống đất đã phóng một phát chưởng thực mạnh nhằm Đinh Xuân Thu đánh tới.

Đinh Xuân Thu đưa tay trái về phía trước, giơ A Tử ra để đón lấy chiêu chưởng tan bia vỡ đá của đối phương phóng tới.

Lúc này Du Thản Chi tuy võ công cao cường nhưng kinh nghiệm lâm địch chưa có một chút gì. Gã thấy phát chưởng của mình sắp đánh gãy xương, bong gân A Tử thì hốt hoảng quá lập tức thu chưởng lực về.

Nhưng gã đã vận toàn lực để ra chiêu, lúc cấp bách thu về thế nào được.

Thực ra, người võ công vào hạng bình thường cũng biết gặp trường hợp này chỉ cần xoay chưởng lực nghiêng chếch ra phía khác thì không đến nỗi làm A Tử bị thương. Nhưng Du Thản Chi đối với A Tử đem lòng kính yêu rất mực, nên vừa thấy thế nguy gã hấp tấp thu chưởng lực về ngay. Cử động này chẳng khác nào đưa luồng chưởng lực để tự đánh vào ngực mình. Gã loạng choạng người đi, oẹ lên một tiếng rồi ói máu tươi ra.

Giả tỷ gã chỉ là tay công lực tầm thường thì động tác này là mình tự giết mình. May gã đã tập luyện "Dịch cân kinh" đến chỗ thành tựu nên tuy gã rất đau đớn về phát chưởng này, nhưng không đến nỗi bỏ mạng.

Du Thản Chi muốn từ từ hít một hơi chân khí, song Đinh Xuân Thu khi nào chịu dung tha cho gã kịp thở. Lão đánh luôn ra bốn chưởng.

Du Thản Chi chưa kịp đề tụ chân khí vào huyệt đan điền, đành vung chưởng ra để đón bốn phát chưởng của đối phương. Mỗi phát lại làm cho gã hộc máu một lần. Gã liên tiếp đón bốn phát chưởng, miệng ói bốn ngụm máu đen.

Đinh Xuân Thu vẫn không chịu nhân nhượng chút nào, đánh luôn phát chưởng thứ năm, muốn kết quả tính mạng đối phương ngay tức khắc.

Bỗng phía bên có mấy người quát lớn:

- Đinh lão quái! Không được hành hung. Hãy tiếp ta một chiêu.

Huyền Từ, Long Mãnh, Đạo Thanh, mấy vị cao tăng cùng bao nhiêu tay nghĩa hiệp không nỡ để Vương Tinh Thiên, bang chúa Cái Bang chết về tay Đinh Xuân Thu, vừa quát vừa toan ra tay cự lại.

Không ngờ phát chưởng thứ năm của Đinh Xuân Thu vừa đánh ra thì Du Thản Chi cũng đã đánh trả được một chưởng.

Đinh Xuân Thu rung người lên lùi lại một bước.

Bọn cao nhân tinh mắt nhìn thấy chiêu này đã làm cho Đinh Xuân Thu cũng bị một đòn nặng, nên dừng bước lại không ra cứu viện nữa.

Nguyên Du Thản Chi sau khi thổ ra mấy hụm ứ huyết rồi thấy hơi thở khoan khoái. Đến phát chưởng thứ năm thì chất kịch độc băng tầm hoà lẫn với lực lượng dịch cân vận ra. Nửa năm trước, Đinh Xuân Thu đã giao thủ cùng Du Thản Chi và đã không địch nổi chưởng lực của gã rồi. Trong vòng nửa năm nay nội lực của gã tăng tiến rất nhiều thì chưởng lực của Đinh Xuân Thu địch sao lại được. Nếu hắn không chiếm được tiên cơ, đánh Du Thản Chi bị thương trước làm cho nội lực gã giảm đi mất nhiều thì phát chưởng vừa rồi còn đẩy lão phải lui lại đến năm bước.

Đinh Xuân Thu hơi thở nhộn nhạo, hắn chẳng chịu cam tâm, vận đến mười thành công lực, quát lên một tiếng thật to, râu tóc đứng dựng cả lên, hắn vung chưởng đánh ra.

Du Thản Chi tiến lên một bước vừa đón chưởng lực của lão vừa la lên:

- Mau buông tha Đoàn cô nương ra!

Gã đánh liền ra bốn chưởng. Mỗi phát chưởng phóng ra gã lại tiến thêm một bước. Gã tiến năm bước thì tới trước mặt Đinh Xuân Thu. Gã chỉ với tay ra một cái là có thể đoạt được A Tử.

Đinh Xuân Thu nhìn thấy cái mặt trơ như xác chết không khỏi ghê rợn. Nhưng hắn tủm tỉm cười nói:

- Ta lại muốn xử dụng "Hủ thi độc" nữa đây! Ngươi phải đề phòng cho cẩn thận! Đinh Xuân Thu nói xong, tay trái dơ A Tử lên khẽ đưa ra.

Du Thản Chi vội kêu lên:

- Chớ! Chớ! Chớ có làm thế!

Giọng gã run lên ra chiều kinh hãi đến cực điểm.

Nên biết rằng nếu Đinh Xuân Thu lại thi triển "Hủ thi độc" thì A Tử lập tức biến thành xác chết. Đinh Xuân Thu là người thông minh cơ biến vô cùng. Hắn thấy đối phương ra chiều hoảng hốt thì hiểu ngay, bụng bảo dạ:

- Té ra mi lại điên đảo thần hồn vì con bé thối tha này rồi. Chà chà! Thế thì hay lắm! Hắn bắt được A Tử muốn xử tử nàng ngay để khỏi lo cái hoạ tranh ngôi chưởng môn nhân phái Tinh Tú. Nhưng bây giờ hắn thấy tình trạng Du Thản Chi thì lại thay đổi ý nghĩ muốn dùng A Tử làm con tin để uy hiếp gã Vương Tinh Thiên này là một tay võ công cao thâm hơn hắn.

Quyết định như vậy, hắn hỏi:

- Ngươi có muốn cho ả này chết không?

Du Thản Chi vội la lên:

- Ngươi... ngươi... buông tha nàng ra! Cái đó... nguy hiểm lắm!

Đinh Xuân Thu cười ha hả nói:

- Ta giết ả thì dễ quá, không cần tốn một chút hơi sức. Tha ả làm chi? ả là tên phản đồ của bản phái. Hạng người không còn biết đến tôn trưởng là gì, chẳng giết ả thì còn giết ai?

Du Thản Chi nói:

- Đây là... A Tử cô nương. Bất luận thế nào ngươi cũng đừng giết nàng. Ngươi đã bắn mù hai mắt nàng. Ta xin ngươi buông tha nàng ra, ta sẽ hậu tạ.

Gã nói ấp úng tỏ ra rất quan thiết đến A Tử, chẳng còn gì là thể thống một vị bang chúa Cái Bang hay chưởng môn nhân phái Cực Lạc chút nào.

Đinh Xuân Thu nói:

- Ngươi muốn ta tha ả cũng chẳng khó gì, chỉ cần ngươi thuận theo ta mấy điều kiện mà thôi.

Du Thản Chi đáp ngay:

- Được được! Dù là trăm ngàn điều kiện ta cũng ưng chịu.

Đinh Xuân Thu gật đầu nói:

- Thế thì hay lắm! Điều thứ nhất là ngươi lập tức phải lạy ta làm sư phụ và từ đây trở nên đệ tử phái Tinh Tú.

Du Thản Chi không ngần ngừ gì nữa, lập tức quỳ hai gối xuống nói ngay:

- Trăm lạy sư phụ! Đệ tử... là Vương Tinh Thiên xin bái kiến sư phụ!

Gã tự nhủ:

"Ta vốn là đệ tử ngươi từ trước thì bây giờ có lạy ngươi lần nữa cũng chẳng sao". Quần hùng thấy gã quỳ xuống đều la ó om sòm. Toàn thể bang chúng Cái Bang từ hàng trưởng lão trở xuống chẳng một ai là không căm phẫn. Họ nghĩ rằng:

- Bang mình là bang lớn nhất thiên hạ, nổi tiếng hào hiệp mà bang chúa lại đi lạy Tinh Tú lão quái làm sư phụ thì còn ra thế nào? Bọn ta không thể thờ hắn làm bang chúa được nữa.

Bỗng nghe chuông, trống, đàn, sáo nổi lên vang lừng. Bọn môn đồ phái Tinh Tú lớn tiếng hoan hô, ca tụng Tinh Tú lão tiên râm ran cả một góc trời. Tiếng hoan hô ca tụng không thể nói xiết được, tưởng chừng như mặt trăng, mặt trời cũng không sáng láng bằng Tinh Tú lão tiên! Trời đất cũng không rộng bằng lão tiên! Từ thuở Bàn Cổ khai thiên lập địa đến giờ, không có người thứ hai nào uy đức to tát bằng lão tiên. Cả đến đức Khổng Tử, đức Như Lai hay Vương Mẫu, Lão Quân cũng còn thua lão tiên của chúng.

A Tử bị Đinh Xuân Thu bắt được, Đoàn Chính Thuần cùng Nguyễn Tinh Trúc nhìn nhau thất sắc nhưng tự biết bản lãnh mình không địch nổi Tinh Tú lão quái và khó lòng cứu được con gái mình thoát khỏi tay hắn. Khi thấy Vương Tinh Thiên chịu vì con gái mình mà quỳ lạy thờ kẻ thù thì hai người càng thêm sửng sốt.

Nguyễn Tinh Trúc vừa kinh hãi vừa mừng thầm, khẽ bảo Đoàn Chính Thuần:

- Lang quân coi đó! Tình nghĩa của y thâm trọng là thế. Còn lang quân... liệu có bằng người ta trong muôn một không?

Đoàn Dự liếc mắt nhìn Vương Ngọc Yến lẩm bẩm:

- Mình đối với Vương cô nương có một mối tình thắm thiết đã tưởng là hết lòng với nàng. Nhưng bây giờ so với Vương Tinh Thiên thì hãy còn kém xa. Y mới phải là thánh hiền trên trường tình. Giả tỷ Vương cô nương bị Tinh Tú lão quái bắt được, liệu mình có chịu quỳ gối để năn nỉ không?

Nghĩ tới đây, đột nhiên chàng cảm thấy mạch máu căng thẳng, nổi lòng hăng hái, dù có phải vì nàng mà muôn thác cũng cam lòng. Thế thì chịu nhục trước mặt mọi người đã thấm vào đâu? Bất giác chàng buột miệng la lên:

- Chịu lắm! Chịu lắm!

Vương Ngọc Yến lấy làm kỳ hỏi:

- Công tử bảo chịu cái gì?

Đoàn Dự đỏ mặt lên ấp úng:

- Ồ! Cái đó...

Du Thản Chi dập đầu lạy luôn một hồi rồi đứng lên thấy Đinh Xuân Thu vẫn nắm lấy

A Tử mà da mặt nàng co rúm lại ra chiều thống khổ vô cùng. Gã vội nói:

- Sư phụ! Sư phụ mau tha nàng ra.

Đinh Xuân Thu cười lạt đáp:

- Con tiểu nha đầu này lớn mật làm càn. Khi nào tha ả một cách dễ dàng như thế được? Trừ phi ngươi đem công chuộc tội làm mấy việc này cho ta.

Du Thản Chi nói:

- Dạ! Dạ! Sư phụ muốn đệ tử lập công lao gì?

Đinh Xuân Thu đáp:

- Ngươi ra khiêu chiến với Huyền Từ phương trượng và giết y đi!

Du Thản Chi ngần ngừ nói:

- Đệ tử vốn không thù oán. Cái Bang tuy muốn tranh giành ngôi thứ với phái Thiếu Lâm nhưng đệ tử mong rằng giải quyết một cách êm thắm không xảy cuộc giết người đổ máu thì hơn.

Đinh Xuân Thu sa sầm nét mặt, tức giận nói:

- Mi dám phản kháng mệnh lệnh sư phụ! Té ra mi lạy ta làm sư phụ chỉ là giả dối! Du Thản Chi chỉ mong cho A Tử bình yên thoát hiểm. Gã còn đếm xỉa gì đến đạo nghĩa giang hồ hay những dư luận thị phi. Gã đáp ngay:

- Vâng! Vâng! Có điều võ công phái Thiếu Lâm rất cao thâm, đệ tử chỉ biết hết sức mà làm... Nếu sư phụ... thủ tín thì đừng gia hại A Tử cô nương.

Đinh Xuân Thu hững hờ đáp:

- Giết Huyền Từ hay không hoàn toàn ở ngươi, còn giết A Tử hay không là quyền của ta.

Đinh Xuân Thu cố ý gây mối hiềm khích giữa Cái Bang và phái Thiếu Lâm để hai bên xảy cuộc ác chiến cho hắn ở giữa thủ lợi.

Du Thản Chi quay lại lớn tiếng hô:

- Huyền Từ phương trượng chùa Thiếu Lâm! Phái Thiếu Lâm là một môn phái đứng đầu các phái võ, Cái Bang cũng là một bang lớn nhất trên chốn giang hồ. Trước đây hai bên đứng ngang hàng ở Trung Nguyên, không bên nào lệ thuộc bên nào. Bữa nay chúng ta tỷ đấu để phân cao thấp. Ai thắng thì làm minh chủ võ lâm mà kẻ thua thì phải phục tùng hiệu lệnh của minh chủ, không được phản kháng.

Gã vừa nói vừa đảo mắt nhìn quần hùng một lượt đoạn nói tiếp:

- Liệt vị anh hùng, hảo hán khắp thiên hạ! Bữa nay các vị đều tụ tập ở chân núi Thiếu Thất này. Vị nào không phục cứ việc tiến ra, cùng võ lâm minh chủ khiêu chiến.

Gã nói như vậy là đã tự đặt mình lên địa vị minh chủ võ lâm.

© HQD